

Петраускас О.О.

*аспірантка І року навчання (денна форма)
Інституту історичної освіти НПУ ім. М.П.Драгоманова*

ІСТОРИЧНИЙ КОНТЕКСТ АНТИДИСКРИМІНАЦІЙНОГО ЗАКОНОДАВСТВА США ЗА ЧАСІВ ПРЕЗИДЕНТСТВА ДЖ. КЕННЕДІ ТА Л. ДЖОНСОНА

У статті робиться спроба визначити історичну необхідність та актуальність основоположних документів антидискримінаційного законодавства часів президентства Дж. Кеннеді та Л. Джонсона, прийнятих в апогей руху за права афроамериканського населення США у 60-х роках ХХ ст. Аналізується вплив законодавчих актів на остаточне оформлення нового політичного курсу щодо з'ясування расового питання.

Ключові слова: антидискримінаційне законодавство, афроамериканці, расові проблеми в США, Закон про громадянські права 1964 р., «позитивна дискримінація», Л. Джонсон, М.Л. Кінг, Дж. Кеннеді.

За останні 50 років американське суспільство значно просунулось у з'ясуванні одного з найбільш важливих внутрішньополітичних питань – проблеми расових і міжетнічних відносин. Афроамериканське населення є другим за величиною етносом у США [1], тому завжди відіграло важливу роль у житті країни. Надактивністю воно відзначилось у 1960-х роках – під час апогею руху за громадянські права. Його наслідком стало досягнення юридичного повноправ'я із

білим населенням. Проте лише подальший захист афроамериканцями задекларованих норм і кардинальна зміна внутрішньополітичного урядового курсу стала запорукою втілення фактичного рівноправ'я. Це стало позитивним прикладом розв'язання міжетнічних проблем у багатонаціональній країні.

Україна є поліетнічною державою, яка історично перебувала під впливом різних соціокультурних процесів. Це спричинило наявність низки нерозв'язаних внутрішніх проблем, що формувались уродовж багатьох десятиліть, але найболючіше дали про себе знати лише тепер. Тому досвід провідної світової країни – США – у розв'язанні власних міжетнічних проблем може стати в нагоді у подоланні подібних суперечностей в Україні.

Метою статті є оцінити рівень суспільної необхідності та історичної нагальності прийнятих за президентства Дж. Кеннеді та Л. Джонсона антидискримінаційних законопроектів. А також проаналізувати їх відповідність суспільним запитам і реальний вплив на зміни в положенні афроамериканського населення у 60–70-х роках ХХ ст. (передусім з точки зору їх історичної ролі у виокресленні нового політичного курсу щодо подолання расових проблем у США).

Джерельну базу дослідження можна поділити на дві групи. Перша представлена основними федеральними антидискримінаційними юридичними документами: Закон про громадянські права 1964 та 1968 років, Виборчий закон 1965 р., Указ президента №11246 «Про рівні можливості праці» 1965 р. та інші. До другої категорії нами було зараховано виступи темношкірого лідера М. Л. Кінга та чинного президента США Б. Обама.

Історіографічна база представлена працями іноземних, передусім американських, дослідників як із загальноісторичних,

так і з конкретних суспільних та етнічних проблем (К. Колман, Д. Фрам, Р. Фаллінвайдер, Дж. Фрідман, [2; 3; 4; 5], а також казахської дослідниці Б. Єсенкулової (переважно, расово-правова проблематика) [6]. Проблема міжрасових відносин у США піднімалась також і російськими дослідниками в контексті політичної та етнічної історії США. Насамперед, слід звернути увагу на праці російських науковців РАН (Е.Л. Нітобург [7; 8], О.П. Мармілова [9], А.Г. Тимошенко, Є.І. Косенко [10]). В українській історичній науці афроамериканська проблематика поки що не знайшла належного висвітлення.

Багаторічна сегрегація та дискримінація афроамериканців у всіх сферах суспільно-політичного життя спричинила в середині ХХ ст. широкий рух протесту, метою якого було припинення расового поділу та забезпечення темношкірим рівного положення із білими в американському суспільстві. Одним із болючих питань була дійсна відсутність в афроамериканців права на волевиявлення. Незважаючи на 14-ту (1868) і 15-ту (1870) поправки до Конституції США, за якими закон визнавався єдиним для всіх людей і заборонялися будь-які обмеження виборчого права за ознакою раси чи кольору шкіри, практика масового відсторонення та перешкоджання афроамериканцям участі у виборах тривала. Вона досягалася як правовими (цензовими) обмеженнями, що діяли в основному в південних штатах, так і терористичними заходами – діяльністю Ку-клус-клану, судами Лінча та залякуванням тих чорних громадян, які зважувалися голосувати [3].

Слабка ефективність судових гарантій виборчих прав афроамериканців сприяла радикалізації вимог міцніючого афроамериканського руху за права наприкінці 50-х рр. Якщо до цього часу, однією з головних вимог залишалася відміна расової сегрегації (початок формальної заборони якої було покладено рішенням Верховного суду 1954 у «справі Брауна») [3], то в 60-х рр. вимога політичної рівності та розв'язання соціально-

економічних проблем. У середині руху відбулись якісні зміни – його рисами стали активність, масовість, вихід за межі власне темношкірої громади. Так, до нього поступово долучалась і біла молодь США, виступаючи проти дискримінації афроамериканців у вищих навчальних закладах, підтримуючи їх боротьбу за рівність. Найпоказовішим прикладом стала участь білої молоді 1960 року в кампанії «сидячих демонстрацій», що поступово охопила весь Південь і майже всі місця громадського користування [10]. Такі зміни свідчили про ідейні та світоглядні зсуви всередині самого американського суспільства. В основі політичної активності білого студентства на межі 50 – 60-х рр. були ліберальні прогресивні уявлення, що гноблення афроамериканців є втіленням недоліків суспільства США [10].

Для припинення суспільних протестів ще за часів президенства Д. Ейзенхауера 1957 р. був прийнятий Закон про громадянські права, за яким передбачалися деякі правові гарантії забезпечення виборчих прав темношкірих. Новостворена Комісія з цивільних прав мала розслідування випадків позбавлення громадян США права голосу на основі кольору шкіри, раси, релігії або національного походження, розглядати заяви громадян у разі відмови їм у виборчих правах [8, с. 194].

Завдяки деяким поліпшенням у виборчому законодавстві, у своїй передвиборчій кампанії Дж. Кеннеді вперше в післявоєнні роки зробив ставку на темношкірий електорат. З метою підвищення свого рейтингу він висловив підтримку лідеру афроамериканців М.Л. Кінгу, що відобразилось у широкій його підтримці південними штатами [11]. Коли Дж. Кеннеді було обрано президентом, його першим документом з расового питання став виданий 6 березня 1961 року «Наказ 10925» («Executive Order 10925»), згідно з яким усі державні підрядники мали «використовувати «позитивні дії» для найму і переконатися, що до всіх робітників ставляться

однаково, не залежно від раси, віросповідання, кольору шкіри чи етнічної належності» [12]. Уперше в офіційному документі було використано термін «позитивна дія» (affirmative action). На базі цього документа в березні 1961 року було створено президентську Комісію із забезпечення рівних можливостей при наймі на роботу (President's Committee on Equal Employment Opportunity), що стало важливим кроком у подоланні нерівноправності у сфері трудового законодавства [12].

Проте всі ці постанови у більшості випадків продовжували діяти лише де-юре, а де-факто місцева влада південних штатів (оголосивши їх «неконституційними»), продовжувала політику сегрегації. При цьому, посилювався опір консервативних конгресменів і сенаторів. Зокрема, блок південних демократів і республіканців у Конгресі провалив законопроект про ліквідацію «тестів грамотності» та низку інших законопроектів про розширення громадянських прав, внесених урядом Дж. Кеннеді [8, с. 201 – 203]. За таких умов президент відійшов від активної підтримки руху за права, переключивши увагу на інші проблеми.

Така позиція президента викликала критику з боку лідера афроамериканського руху – М.Л. Кінга. Він підкреслював, що президент і федеральний уряд не використовують власні потужні важелі, серед них фінансові, щоб змусити владу південних штатів виконувати президентські накази, рішення уряду та постанови Верховного суду [8, с. 231]. У відповідь, навесні 1963 року у великому сегрегованому промисловому центрі штату Алабама Бірмінгемі темношкірі (які становили дві п'ятих жителів міста) розгорнули велику кампанію масового ненасильницького опору у формі щоденних демонстрацій і маршів протесту. Поліція та національна гвардія штату почали велику каральну операцію стосовно мирних, озброєних демонстрантів. Вони закидали бомбами афроамериканські церкви, установи й житла. Почалися пожежі, десятки людей були поранені. Це викликало в темношкірих вибух гніву й

ненависті. [3]. Відлуння цих подій рознеслося по всій країні. Мітинги й демонстрації протесту проти расистського терору охопили не тільки весь Південь, а й багато міст Півночі та Заходу. Бірмінгем став символом руху опору расизму, мобілізував Америку. Ті події соціолог Чарльз Сілбермен назвав «вододілом расової історії США». Вони продемонстрували розрив афроамериканського руху з характерними для нього в попередні десятиліття методами «вичікування та терпіння» і привели до усвідомлення думки, що рівноправність треба завоювати [13].

Рух за права продовжував наростати. Кульмінацією протидії став «Похід на Вашингтон» 28 серпня 1963 р, у якому взяли участь чверть мільйона темношкірих та білих американців різних переконань і політичних поглядів. Саме тоді і були сформульовані основні проблеми та завдання у досягненні справжньої повноправності темношкірого населення. Їх квінтесенцією стала промова М.Л. Кінга 1963 р. під назвою «В мене є мрія...», у який він чітко окреслив напрямки виправлення історичної несправедливості через надання рівних публічних, професійних, представницьких, освітніх та економічних прав і можливостей, а також подолання головної проблеми афроамериканців – бідності [14]. У цих умовах президент Дж. Кеннеді з метою обмеження наростання руху темношкірих американців, а також зважаючи на міжнародну реакцію на події у США (насамперед у країнах Азії і Африки), зобов'язався домогтися прийняття законів, які б забезпечували афроамериканцям «рівні можливості». З цією метою уряд у червні 1963 р. вніс до Конгресу проект нового закону про громадянські права. Він був спрямований проти расової дискримінації у місцях громадського користування, у школах, при наймі на роботу та при реєстрації виборців. Закон зустрів опір в обох палатах Конгресу, а самого Кеннеді згодом було вбито [5].

Президентом США став Л. Джонсон, метою якого було продовжувати програму попередника щодо з'ясування расового питання. Так, 1964 р. під тиском темношкірого руху він підписав Закон про громадянські права, який забороняв сегрегацію та будь-які форми дискримінації за ознаками статі, раси, релігії у громадських місцях, на виробництві, в освітніх закладах, культурі та інших сферах життя суспільства [15]. Епохальність закону 1964 р. яскраво ілюструє промова першого темношкірого президента Б. Обама з нагоди 50-річного ювілею його прийняття. У ній очільник Білого Дому акцентував увагу на вагомості документа задля остаточного окреслення американської національної ідентичності. Президент зазначив, що закон про громадянські права «трансформував саме поняття демократії, рівності та справедливості, нове концептуальне розуміння яких сприйняли прийдешні покоління» [16].

На жаль, спочатку Закон у деякій мірі залишався на папері. Готовність його виконувати з боку урядів штатів була суто декларативною. А в період виборчої кампанії 1964 р. взагалі відбувся відкритий наступ консервативних сил на позиції темношкірих виборців. Це викликало нову хвилю протестів. Зокрема, борці за громадянські права організували масовий похід з м. Селма до Монтгомері, столиці Алабами. Саме тут сталася кривава розправа з борцями за громадянські права, яка викликала чергову хвилю суспільного обурення [5].

Під тиском ситуації президент Л. Джонсон уніс проект окремого Закону про виборчі права 1965 року, що став фундаментальним в історії федерального законодавства США. Цей акт забороняв расову дискримінацію при волевиявленні, чим у дійсності змінив життя південних штатів, дозволивши афроамериканцям без перепон реєструватись для участі у виборах [17]. За даними Департаменту юстиції США, він вважається одним з найефективніших законів щодо громадянських прав. Директор правового фонду (NAACP LDF), юрист Дж. Пейтон зазначив, що «жоден інший федеральний

закон про громадянські права не зробив більше для забезпечення рівного доступу до виборчої дільниці афроамериканцям, ніж Закон «Про виборчі права» 1965 року» [18]. Так, після виборів 1966 року темношкірі американці отримали багато місць у законодавчих органах низки південних і північних штатів; два темношкірі стали мерами великих північних міст - Клівленда та Гері; один уперше з часів Реконструкції був обраний до федерального Сенату (Едвард Брук від штату Массачусетс) [2]. Проте темношкірі досі мали менше 2% місць у Палаті представників і лише одне зі ста місць у Сенаті. На Півдні 2 млн. темношкірих громадян все ще не були допущені до виборів. До того ж, президент Л. Джонсон призначив на посаду Верховного Судді США Тургуда Маршалла – першого афроамериканця [2].

Недостатня відповідність нових юридичних норм реальній напрузі в країні призвела до поступового процесу еволюції руху за права з регіонального до загальнонаціонального рівня та із загальноліберальних питань до конкретних місцевих проблем. Зокрема, на Півночі була оголошена кампанія «війни» за скасування гетто та бойкоту підприємців, які не хотіли приймати на роботу темношкірих. Вона охопила багато міст США, а центром її стало місто Чикаго [7, с. 94 – 95]. Водночас, поліцейське свавілля стало поштовхом до вибуху расових заворушень у найбільшому темношкірому гетто Америки – Гарлемі (м. Нью-Йорк). Звідси хвилювання перекинулися на деякі інші міста штатів Нью-Йорк і Нью-Джерсі, у передмістя Чикаго та на деякі інші території США. Далі сталися перші наймасовіші заворушення – в Уотті, чорному гетто Лос-Анджелеса [19]. Вони були жорстко придушені, загинуло 34 темношкірі, поранених нараховувалося понад тисячу. Серед заарештованих були навіть діти. Це шокувало американську громадськість, про що свідчить низка звинувачувальних статей у ЗМІ. Так, кореспондент американського радіо «СBS» визнав,

що він «не бачив подібного кровопролиття з часу боїв з японцями» [20]. Відчай і розчарування політикою уряду Л. Джонсона з його обіцянками вести «війну з бідністю» та побудувати «велике суспільство», перетворили темношкірі квартали Ньюарка, Детройта, Мілуокі та інших міст на осередки гніву й ненависті. Улітку 1967 року масштаби расових хвилювань досягли апогею. За підрахунками Президентської комісії із розслідування заворушень у гетто, 1965 р. було відзначено 5 великих повстань, 1966 р. – 20, а 1967 р. їх кількість досягла майже 80 [20].

Уряд США, розуміючи всю складність ситуації, ініціював кардинальну зміну внутрішньополітичного курсу щодо з'ясування расового питання. Новий курс був закладений у програмі, що отримала назву «позитивна дискримінації», яка стала урядовою відповіддю на запити афроамериканської громади. Її сутність полягала в задоволенні основних вимог руху – збільшенні представництва національних меншин у сферах зайнятості, освіти і культури, до яких вони історично не мали доступу. Офіційно початком політики «позитивної дискримінації» можна вважати особливий указ президента США Л. Джонсона від 1965 року «Про рівні можливості у працевлаштуванні» (Executive Order 11246 «Equal Employment Opportunity») [21], де вперше було прописане обов'язкове застосування на підприємствах одного з інструментів цієї політики – расових квот. Це були особливі преференції на основі етнічної належності для представників меншин. У цьому документі квотна програма стосувалася федеральних підрядників. До закону навіть додавався зразок заповненого звіту з програми «позитивної дискримінації» (Sample Affirmative Action Program) з точним висвітленням кількості працівників у всіх відділах і з обов'язковим зазначенням статі і етнічної належності, який мало скласти кожне підприємство [21]. Відповідальність за виконання акта покладалась на Міністерство праці, яке впроваджувало «регіональний план»,

метою якого було досягнення певних квотних кількісних показників робітників підприємств. Подекуди цей процес супроводжувався силовим протистоянням (умовляннями, погрозами з метою отримання певного впливу на профспілки, до яких належали працівники) [4].

У межах дії Указу 1965 року Л. Джонсоном була створена Комісія з рівноправного працевлаштування (The U.S. Equal Employment Opportunity Commission), яка існує дотепер [22]. Метою цього федерального правозахисного органу став нагляд за забезпеченням виконання антидискримінаційного законодавства в трудовій сфері. Зокрема, до його компетенції входив розгляд скарг з питань дискримінації при наймі, звільненні, просуванні по службі, заробітній платі, соціальній допомозі тощо. Комісія могла виступати посередником між працівниками та роботодавцями [22]. Слід зауважити, що з 1967 року на посаду голови Комісії майже завжди призначались представники національних меншин, переважно – афроамериканці (1967–1990, 2006–2009, 2010–2014) [23].

Необхідність зміни вектора расової політики з консервативних до більш ліберальних позицій визнала також створена Л. Джонсоном 1967 року спеціальна комісія з розслідування афроамериканських заворушень. У її звіті наголошувалось, що продовження курсу сегрегації призведе до подальшої поляризації американського суспільства та загострення внутрішньої ситуації. Комісія була змушена визнати, що до соціальних вибухів призвели расова сегрегація і дискримінація, зубожіння та безправ'я темношкірих. А приводом стало свавілля білих, жертвами якого були учасники руху ненасильницького опору, а також відкрите порушення закону та постанов федерального уряду місцевою владою штатів [20]. Комісія рекомендувала взяти курс на підвищення життєвого рівня афроамериканців у поєднанні з політикою інтеграції, яка привела б до поступової ліквідації гетто. З цією

Історичний контекст антидискримінаційного законодавства США за часів президентства Дж.Кеннеді та Л.Джонсона

метою вона рекомендувала: збільшити асигнування на комунальне обслуговування та соціальне забезпечення; створити в гетто відділення місцевої адміністрації і збільшити в них представництво темношкірого населення; усунути дискримінацію при виборі роботи, освіти, житла та розвивати контакти між расовими групами; ліквідувати сегрегацію не тільки в південних, а й у північних школах, а також неписьменність серед дорослого населення; будувати більше дешевих квартир за межами гетто [20].

Робота Комісії, а також вбивство М.Л. Кінга 1968 р., що викликало хвилю масових громадських виступів, спонукали до підписання того ж року президентом Л. Джонсоном другого Закону про громадянські права (Civil Rights Act of 1968), відомішого як Fair Housing Act [24], що поглиблював і розширював попередній. Новий закон закріплював за всіма громадянами США рівні можливості в питанні придбання житла, незалежно від раси, кольору шкіри, релігії. Це забороняло безпідставну відмову афроамериканцям у придбанні або винайманні житла за межами Півдня [24]. Проте насправді ця поступка носила обмежений і значною мірою формальний характер, бо Закон передбачав заборону расової сегрегації насамперед у будинках, побудованих федеральних владою, а більша частина житлового фонду США перебувала в приватних руках [8, с. 364].

На нашу думку, головною особливістю антидискримінаційних законопроектів 60-х років ХХ ст. стало прийняття їх у нерозривному зв'язку із розвитком руху за громадянські права афроамериканців. Зростання в післявоєнні десятиліття соціальної свідомості темношкірих американців, а також зрушення в їх самоідентифікації (розуміння ними належності до всього американського народу) й усвідомлення власного права на рівність з білими американцями у всіх сферах життя привели до потужного підйому руху за рівні громадянські права. За допомогою ненасильницької боротьби рух за

громадянські права впродовж порівняно невеликого періоду (1950-ті – кінець 1960-х) домогся припинення расової дискримінації в різних сферах життєдіяльності. Державна еліта, втративши контроль за ситуацією та зважаючи на складне внутрішньополітичне становище, дала відповідь на нові виклики у формі кількох послідовних законопроектів. Вони стали знаковими, адже вперше в історії Америки визнавали дискримінацію за будь-якою ознакою незаконною, крім того – її застосування каралось.

З прийняттям цих нормативних документів закінчився етап боротьби за громадянські права, об'єктивним завданням якого було надання афроамериканському населенню формально-юридичної рівноправності. Тепер на порядок денний руху поставили завдання досягнути рівність у соціально-економічній і політичній сферах, подолати наслідки расистської політики минулого. Першим документом у цьому напрямку став особистий указ Л. Джонсона 1965 року, що поклав початок особливому напрямку расової політики у США – «позитивній дискримінації», яка існує в США і донині. Хоча вона не раз викликала широку полеміку та критику в американському суспільстві, її реальним результатом упродовж останніх 50 років стало досягнення афроамериканцями рівних можливостей із білим населенням у кількох найдискримінованих сферах – освіті, праці, культурі, офіційному преставництві.

Звичайно, расова проблема в США наприкінці 1960-х років ще залишалася далекою від розв'язання. Проте зміна політичного курсу в напрямку кардинального подолання расових непорозумінь стало головною запорукою позитивної динаміки суспільного розвитку Америки на сучасному етапі. Незважаючи на деякі, ще не остаточно розв'язані складники расової проблеми, у цілому такий досвід є гідним для наслідування іншими державами, що зіштовхнулись із подібними труднощами.

Література:

1.1940–2010: How Has America Changed? [Електронний ресурс] // United States Census Bureau. – 2012. – Режим доступу : <http://goo.gl/mzMx2G>.

2. Coleman K. The Voting Rights Act of 1965: Background and Overview [Електронний ресурс] / Kevin J. Coleman // Congressional Research Service. – 2015. – Режим доступу: <http://goo.gl/ROOa2d>.

3. Frum D. How We Got Here: The '70s / David Frum. – New York : Basic Books, 2000. – 248 p.

4. Fullinwider, Robert K., 1975. Preferential Hiring and Compensation // Social Theory and Practice (Spring) – 307–320 p.

5. Фриман Джей М. Свободны наконец. Движение за гражданские права в США / М. Джей Фриман – U.S. Department of State, 2008. – 72 с.

6. Есенкулова Б. К вопросу о равенстве перед законом в контексте позитивной дискриминации по расовому признаку / Б. Есенкулова// Антропология права: філософський та юридичний виміри (стан, проблеми, перспективи). – Львів: Галицький друкар, 2013. – №1. – С. 171–188.

7. Нитобург Э.Л. Черные гетто Америки, / Э.Л. Нитобург – М. : Наука, 1971. – 240 с.

8. Нитобург Э.Л. Афроамериканцы США. XX век: этноисторический очерк / Э.Л. Нитобург. – М.: Наука, 2009. – 583 с.

9. Мармилова Е.П. О современных проблемах применения закона об избирательных правах 1965 года в США / Екатерина Петровна Мармилова// Каспийский регион: политика, экономика, культура. – 2014. – №3. – С. 56–61.

10. Тимошенко А.Г., Косенко Е.И. Молодежные движения в США: история и современные проблемы / А.Г. Тимошенко, Е.И. Косенко. – Т. : ТГУ, 2008. – 122 с.

11.Pre 1965: Events Leading to the Creation of EEOC [Электронный ресурс]// 35 Years of Ensuring the Promise of Opportunity. – Режим доступа : <http://goo.gl/nbIC3l>.

12.Executive Order 10925 [Электронный ресурс] // 35 Years of Ensuring the Promise of Opportunity. – 1961. – Режим доступа : <http://goo.gl/IXHi0>.

13.Charles E. Silberman, Who Wrote About Racism in the U.S., Dies at 86 [Электронный ресурс]// The New York Times. – 2011. – Режим доступа : <http://goo.gl/4I0xoJ>.

14. How Martin Luther King's 'I Have A Dream' Speech Changed The World. [Электронный ресурс] // The World Post. – 2013. – Режим доступа : <http://goo.gl/8qpRnr>.

15.Transcript of Civil Rights Act (1964) [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://goo.gl/2D8sE>.

16. Facts for Features: Special Edition 50th Anniversary of the Civil Rights Act: July 2 [Электронный ресурс] // United States Census Bureau. – 2014. – Режим доступа : <http://goo.gl/PUI5tR>.

17.The Voting Rights Act of 1965 [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://goo.gl/4I0xoJ>.

18.NAACCP Legal Defense Fund Announces New Guide Highlighting the Voting Rights Act's Preapproval Provision as a Minority Voter Protection Tool [Электронный ресурс] // HighBeam Research, New York. – 2008. – Режим доступа : <http://goo.gl/yh67al>.

19.Watts Rebellion (Los Angeles, 1965) [Электронный ресурс] – Режим доступа до ресурсу: <http://goo.gl/6cYPI>.

20.Violence in the City: An End or a Beginning? [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://goo.gl/GAEG5D>.

21.The Executive Order 11246 – Equal Employment Opportunity [Электронный ресурс]. – Режим доступа : <http://goo.gl/3t2xMu>.

22.The U.S. Equal Employment Opportunity Commission [Электронный ресурс] – Режим доступа : <http://www.eeoc.gov/eeoc/index.cfm>

Історичний контекст антидискримінаційного законодавства США за часів президентства Дж.Кеннеді та Л.Джонсона

23.The U.S. Equal Employment Opportunity Commission [Електронний ресурс] // The Wikipedia – Free Encyclopedia – Режим доступу: <http://goo.gl/Fevz5>.

24.Civil Rights Act of 1968 [Електронний ресурс] // Public Law 90– 284, 82 Stat. 73. – 1968. – Режим доступу : <http://goo.gl/AClcxK>.

The article attempts to define the historical necessity and relevance of the basic documents of anti-discrimination legislation of President Dzh. Kennedy and L. Johnson, taken in the climax of the movement for the rights of African-American people of the USA in the 1960-ies. The article analyzes the impact of legislative acts on the final design of the new political course according to the decision of the racial issue.

Keywords: anti-discrimination legislation, African Americans, racial problems in the U.S., the civil rights Act of 1964, affirmative action, L. Johnson, M.L.King, J. Kennedy.

В статье делается попытка определить историческую необходимость и актуальность основополагающих документов антидискриминационного законодательства времен президентства Дж. Кеннеди и Л. Джонсона, принятых в апогей движения за права афроамериканского населения США в 60-х годах XX века. Анализируется влияние законодательных актов на окончательное оформление нового политического курса по решению расового вопроса.

Ключевые слова: антидискриминационное законодательство, афроамериканцы, расовые проблемы в США, Закон о гражданских правах 1964 г., «позитивная дискриминация», Л.Джонсон, М.Л.Кинг, Дж.Кеннеди.